

Nr 249

Av herrar **Åman** och **Boo**, om utredning rörande hjälpbehovet hos vissa eftersatta grupper av medborgare.

Genom samhällets generella reformer på det sociala området kan man inte täcka alla enskilda människors hjälpbehov. Särskilt svårt har det visat sig vara att finna formerna för en effektiv hjälp till minoritetsgrupper med sådana sjukdomar, att de drabbade får bestående handikapp. I princip råder emellertid allmän enighet om att det är samhällets skyldighet att bisträcka dessa eftersatta grupper av medborgare. Sådana viktiga ting som sjukvård, arbetsvård och andra sociala vårdåtgärder är angelägenheter, som det allmänna inte får dra sig undan ansvaret för. Givetvis utesluter inte detta enskilda insatser av olika slag.

Det har varit naturligt att det inom de här åsyftade grupperna vuxit fram intresseorganisationer, som på ett särskilt sätt velat ge eftertryck åt behovet av ökade insatser för de handikappade. Det är i inte ringa mån dessa organisationers förtjänst att samhället kommit att ägna uppmärksamhet åt de handikappades livssituation. Som exempel på sådana föreningar kan nämnas »De blindas förening», »Hörselfrämjandets riksförbund», »De dövas riksförbund», »De vanföras riksförbund», »De lungsjukas riksförbund» och »Svenska diabetesförbundet». Som synes representerar organisationerna ett stort antal grupper handikappade. Genom dem har också skett en värdefull bevakning, vilken ofta lett fram till positiva samhällsåtgärder. Detta hindrar inte att kunskapen fortfarande är alldeles otillräcklig rörande många grupper och enskildas situation. Det är obestriddigt att samhället i många fall inte erbjuder den vård och hjälp, som svarar mot ett socialt progressivt samhälles anspråk.

Det anförda pekar enligt vår mening fram emot att regeringen bör föranstalta om en kartläggning, som riktar strålkastarljuset mot de förhållanden och villkor, under vilka dessa minoritetsgrupper av eftersatta medborgare lever. Vad en sådan utredning i första hand bör ta sikte på är en inventering av antalet hjälpbehövande handikappade. Ökade kunskaper på detta område är nämligen en grundläggande förutsättning för att man effektivt skall kunna hjälpa. Det insamlade materialet kan sedan läggas till grund för lämpliga initiativ och åtgärder.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om att det tillsättes en utredning med uppgift att i samarbete med intresseorganisationerna inom detta område kartlägga de handikappades hjälpbehov.

Stockholm den 25 januari 1958

Valler Åman

Fritiof Boo